

ביאור בדרכ אפשר

39 המותרים באכילה שכאשו אוכלים אותם לשם שמים מעלים אותם לקוושה,
40 ריש שלוש קליפות טמאות לגמרי שאין בהם טוב כלל והם שורש הקיטים
41 והחוות של הדברים הטמאים האסורים באכילה **שאין להם עלייה**
42 **לעוֹלָם⁸**, ולפירות השנה החמישית המותרים באכילה יש יתרון לא רק
43 לגבי פירות שלוש השנים הראשונות
44 האסורים באכילה **אלא אפיקו**
45 **לגביו הפירות דשנה**
46 **הרבייעית, עם היומם פירות**
47 **השנה הרביעית (לא רק מופרים**
48 **באכילה, להיומם מקליפה**
49 **נוגה שאפשר להעלמה**
50 **לקודשה אם אוכלים אותו כראוי, לשם**
51 **שמות, אלא יתירה מזיה (קדש**
52 **הלולים להוּי** ואות למותה
53 **שפירות השנה החמישית הם חווין**
54 **ולא קודש, ובגמל מעלה**
55 **הפירות דשנה החמישית,**
56 **הגה פקלית המזינה דבשנה**
57 **הרבייעית גוּי** המזינה לנוגה
58 **בפירות השנה הרביעית קודשה**
59 **מתקבצתת בקח שבשנה**
60 **החמישית גוּי** תהיה מוספת של
61 **תבואה ופירות, כפי שייתברר להן.**
62 **וכפי שמאבר רבינו בזקן**
63 **בלוקוטי תורה**⁹ בפרק זה,
64 **שבפירות דשלש שנים**
65 **הראשונות הם בוגנד שלשה**
66 **ועלמות בריאה-יצירה-עשיה**
67 **שלוות העולמות הרוחניים הכללים**
68 **שלמטה מעולם האצלות, ובעוד**
69 **שבעולם האצלות הכלול בטל לאלווקות**
70 **בכטול מוחלט ואין כל נתינת מקום**
71 **למציאות אחרת, ואילו בעולמות**
72 **בריאה-יצירה-עשיה, יש נתינת מקום**
73 **לישות ומציאות, בכל אחד**
74 **משלותם לפי עניינו (שמחים**
75 **משלות העולמות בריאה-יצירה-עשיה**
76 **יכולה להיות על ידי צמצומים וביסם של האור האלקי יניקה** מוספה

ביאור בדרכ אפשר

1 אודות אישור אכילת פירות העץ בשלוש שנותיו הראשונות, אישור 'ערלה',
2 נאמר בפרשת השבעה:
3 **ובשנה החמישית לטשעת העץ תאכלו את פריו להוסף לכם**
4 **תביבאתו גוּי**¹, שזיהו אכילת פירות העץ בשנה החמישית **השבר על**
5 **זה ששלש שנים** ראשונות
6 **לקיוםו של העץ יתירה לכם פירות**
7 **ערלים לא יאכל, ובשנה**
8 **הרבייעית יתירה כל פריו של**
9 **העץ קדש תלולים להוּי**
10 **(שאינו נאכל פרי השנה הרביעית**
11 **חוּץ לחומת ירושלים כוּי**⁴ **ובשנה החמישית תאכלו את פריו להוסף**
12 **לכם תביבאתו גוּי**¹, שזיהו השבר על זה
13 **שהוא פרי קדוש**, **ובני**, **שלש שנים יהיה لكم ערלים לא יאכל,**
14 **שהכונה והתקבילה המתו**
15 **הסופת דמצות אלו אסור ערלה**
16 **בשלוש השנים הראשונות וקודשת**⁵ **להוּי** (שאינו נאכל חוות לחומת ירושלים כוּי⁴),
17 **הפרות בשנה הרביעית היא ובני,** **שהכונה והתקבילה דמצות אלו היא**
18 **הוֹסֶת הhabavaה בכמות גדולה**
19 **יוטר מהרגיל בשנה החמישית.**
20 **וזיהה שהחטסתה בשנה החמישית**
21 **הוא שבר על השנים הקודשות מוקן**
22 **(בבנימיות הענינים)**⁶ **במשמעותם**
23 **האסורים דשלש שנים ערלה** (שם מכל הדברים
24 **הפנימתם של הדברים), שהפרות**
25 **dashna החמישית יש להם עלייה לעולם⁸**, אלא אפיקו
26 **dashna החמישית יש להם עלייה ויתרונו לא בק לגביה**
27 **הפרות האסורים דשלש שנים ערלה שלוש השנה הראשונות בהם**
28 **שאפשר להעלמה, אלא יתרה מזיה (קדש**
29 **הערלה מכל הדברים האסורים**
30 **בاقילה שחייבת המזינה דבשנה הרביעית**
31 **קליפות הטמאות לזרם⁷**
32 **בוחות הטומאה והסתרא אחרא, הצד**
33 **שמברابر רבינו בזקן בלוקוטי תורה**⁹, **שבפירות**
34 **dashna שנים בראשונות הם בוגנד שלשה**
35 **על האלוקות כשם שהקליפה מכסה על**
36 **הפר) ובקליפות עצמן יש שתי דרגות**
37 **בלילות, קליפה נוגה לשון או, כי**
38 **מעורב בה גם מעט טוב, והוא שורש הקitos והחוות של הדברים הטהורים** **יכולה להיות על ידי צמצומים וביסם של האור האלקי יניקה** מוספה

1) פרשנו יט, כה. 2) ראה תור'כ ורש"י כאן: הרי ארבעה שנים כו'. 3) שם, כג-כד. 4) פירוש"י שם. 5) בהבא לקמן (עד אמצע ס"ד) - ראה לקו"ש ח"ז ע' 134 ואילך (ママר ו). 6) משא"כ ע"ד הפטש - ראה לקו"ש שם העරה. 7) להעיר גם ממ"ש המפרשים (רמב"ן פרשנו שם, כג) "כי הפרי בתחלת נתיעת האילנות רבת הלחות דבר מקין לנוגה, ואנינו טוב לאכילה". 8) תניא רפל"ז. וראה לקו"ת פרשנו כת, ג (וראה לקמן בפנים) - מفردש שער כד בסופו: שלוש שנים יהי לכטם כוּי זהו בוגנד ג' קליפות הטמאות. 9) שם ל, ד. 10) כי מצד זה שם בוגנד ג' עלמות ב"ע (ובענין הספרות - בח"י נה"י (לקו"ת שם)) - אין טעם שייהיו אסורים. ועפ"ז מקשר בלקו"ת שם (כת, ג ואילך) מ"ש הרמ"ז (לו"ח א צז, סע"ב) שבג' שנים הראשונות מקבלת המלכות מבחי' נה"י (ובענין העולמות ג' עלמות ב"ע) עם פירוש הפרודס ועליל הערתא. 8.

ביאור בדרך אפשר

42 החמישית, כאמור לעיל) בבאור מה שבסתוב¹⁴ בחילום "ונאפה"
 43 הקודוש-ברוך-הוא קדוש¹⁵ יושב תהנות ישראלי", דהגה איד'
 44 סוף ברוך-הוא הקודוש-ברוך-הוא בעצמו אין לו סוף וגובל רם
 45 ומגנשא עד אין קץ לא גובל מוגדר התהנות כל העולמות,
 46 לא רק ממציאות העולמות אלא גם
 47 מכל ההגדרה של עולמות ונבראים
 48 מוגבלים שהוא ברוך-הוא
 49 בעצמו קדוש ומוגבל ומרומם
 50 למורי מהבראה כו' רק התהנות
 51 כל העולמות שהוא כהן מקודש עניין
 52 ואין שם מקור אחר חילתה שבורה
 53 ומהו הוא רק מבחינת שמו,
 54 ככלו, לא עצם המהות של האלקיות
 55 אלא רק השם של הקודוש-ברוך-הוא
 56 הינו של מודתו יתברך
 57 הכותות האלקיים הספריות העולומות
 58 שמתחלקות בדרך כלל ל'מוחין'
 59 (ומיות) שהוא מהוה בהם
 60 באמצעותם כל העולמות (החל
 61 משם הוי) שנקרה כך מלשון
 62 מהו¹⁶, שב מומרות המדרות
 63 העולמות) הם רק שמוטיו
 64 יתברך בלבד כו', עניינים
 65 חיוניים לגבי הקודוש-ברוך-הוא
 66 בעצמו כמו שם האדם שהוא דבר
 67 חיוני לגבי מהותו ולן, כדי
 68 לחמשך מלמעלה למטה את גלו¹⁷
 69 מודתו יתברך שיפעלו את
 70 פעולתו לבראו ולהוות ולהחיות
 71 העולמות, בין שמאך-עצמו הוא
 72 הקודוש-ברוך-הוא בעצמו קדוש
 73 ומוגבל ומרומם מוגדר בחינות
 74 אלו כל ההגדרות של המידות
 75 העולמות (חסד, גבורה...) וכו' לא
 76 חלות כלל ביחס לקודוש-ברוך-הוא
 77 בעצמו (שהרי עצמותו יתברך,
 78 עצם המהות של הקודוש-ברוך-הוא
 79 בעצמו לא אתרמי בשום אותן
 80 וקוצא כל¹⁷, לא נמנ' לא בא
 81 לידי ביטוי אפילו ברמז, ובודאי לא
 82 בזורה מפורשת בגלוי) בשום אותן

ביאור בדרך אפשר

1 חיים והשפעה לשילש קיליפות הטמאות¹⁰), ובשנה הרביעית
 2 שבה הפירות הם קודש הילולים הוא בנגד עולם האצלות הראשון
 3 והנעלה מארבעת העולמות הכלליים (דארבקעה עולמות אצלות
 4 בריאה-יצירה-עשיה הם בנגד ארבע אותיות שם הוי¹¹
 5 אותן י"ד היא בנגד עולם האצלות,
 6 ובשנה הרביעית הוא בנגד עולם האצלות
 7 הביראה, אותן י"ד היא בנגד עולם
 8 היצירה והאות ה' האחרונה היא בנגד
 9 עולם העשייה), ובשנה
 10 ה חמישית גו' להוסיף לכלם תבואה זו הוא עניין
 11 תבואה זו הוא עניין תוספת גלייה
 12 והוא האלקי הנטש מוקוץ למעלה גם מהי"ד. וכראיתא בילקוטי תורה⁹
 13 של י"ד, שהוא הקוז' שבראש
 14 היר"ד למעלה גם מהי"ד
 15 עצמה, כמו דרגה של מעלה מעולם
 16 האצלות. וכראיתא כרובה
 17 בילקוטי תורה⁹ שהוא הקוז'
 18 של י"ד בחינת הנטש של מעלה
 19 מעולם האצלות עצמו (בחינה שתר
 20 עליון של מעלה מהחכמה, הראשית
 21 הספרות העולומות, שם שכח
 22 כפשוו הוא מעל הראש).
 23 ארכיך להבין, איך יתכן
 24 שפירות הנטש הרביעית
 25 חייבים לאכלם רק בירושים
 26 שהוא מקודשת יותר מכל הארץ ישראל
 27 והוא קדש הלולים להו¹⁸,
 28 ואילו פירות הנטש
 29 העולמות הוא רק מבחינת שמו, בין של
 30 געלית יותר מפירות הנטש
 31 הרביעית, כאמור לעיל שם (החל ממשם הוי מלשון מהו¹⁶) הם רק
 32 המטרה והתקלית של כל ארבעת
 33 השנים, אין בהם מודתו יתברך,
 34 ומופר לאכלם בכל מקום קדוש ומוגבל מוגדר בחינות אלו (שהרי
 35 ואפיי בטומאה?
 36 ב) ויוכן בקדמים המבואר
 37 בילקוטי תורה¹² לפרש וזה כלל¹⁷, ועל-אתה-כמה-וכמה שהו לא למעלה
 38 (בחקמה¹³ לבאור עניין מעניין הנסיבות), הוא על-ידי שמשבחים
 39 שלש המדרגות שפירות ומלהלים אותו במדות אלו, שעיל-ידידה-זה
 40 פירות שלוש השנים הראשונות, פרות ממשיכים גלי הנסיבות והמדות, אף-על-פי
 41 השנה הרביעית ופירות השנה

(11) לקו"ת מסעי זה, א. וש"ג. וראה לקו"ש ח"ז ע' 117. (12) שם כת, סע"ב. (13) ויל' שכונתו בזה גם לرمז תירוץ להקושיא לדלעיל סוס"א, כדלקמן ס"ד. (14) תhalim כב, ד. (15) להעיר, שיש זהה שייכות לשם הסדרה - קדושים. ולהעיר, שגם בסיום הסדרה בלקות כותב "קונה ויחקוק סדר קדושים כו'"... וכן בסיום הסדרה: והייתם כי קדושים כי קדוש אני ה' ואבדיל גור. (16) פרוד שער א (שער עשר ולא תשע) פ"ט. תניא שעיהה"א רפ"ד. (17) ראה זה גיא, א. ונז, ב. לקו"ת

ביור בדרכ אפר

43 מורי-וחמי אַרְמוֹר²⁰, וחובי הרויי²¹ שטבאיא שם במאמר הנזכר
 44 הפספור אודות הבעל-שם-טוב²², וזה לשון המאמר²³:
 45 הבעל-שם-טוב הקדוש בהיותו עדין נספר לפני הגדתו
 (שהיתה בגין שלושים ושש) ובנדדו מעד לעיר ומכך לפדר²⁴,
 46 היהת אחת מעבודותינו
 47 בקדוש, לשאול כל אחד
 48 מישראל, אנשים ונשים,
 49 וכן נערם, לשולם
 50 בבריאות, בפרקיה, והיה
 51 הבעלים-טוב שמח מאד
 52 לשמע את התחשובות
 53 הלו בלבבותינו שיחורים, אושם
 54 גשים וטף, כי משבים עונים
 55 לו בכל מני לשונות ביטויים
 56 שוים של שבח, כמו ברוך
 57 השם, השבח להשם יתברך
 58 כו.
 59 פעע אחת ארע שחרבי
 60 הבעלים-שם-טוב בא לשיבת
 61 אדר, והתנаг ברכו מקדוש
 62 בעבודת השם-תברך לזכות
 63 את בני ישראל, אנשים נשים
 64 וטף, בזכות סגדולה שהם
 65 משבחים את שמם מקדוש
 66 של הקדוש-ברוך-הוא כאשר
 67 הבעלים-טוב שואל בשלומם ובמצב
 68 הכראות והפרנסה שלהם. כאוטו
 69 ישוב קיה יהורי זkan מופלא,
 70 פלמידי-חכם גדור, פרוש וחוק
 71 ומבדל מלענגי קעולם
 72 הגשמי. זה למעלה מיזבל,
 73 חמשים שנה, שיישוב אותו זkan
 74 פרוש יומם ולילה ולומר את
 75 התורה קדושה בפרישות
 76 ובקדושה. כל שנקיו הוא
 77 אותו זkan פרוש ישוב בתעניינה
 78 בזום בטלית ותפילין, עד
 79 לשעות המאותירות דזמן
 80 המנחה, לומר כמעט כל שעות
 81 היום זןך לאחרי תפלה ערבית
 82 הרי הוא מסים את הזמן והוא הוא
 83 טובעם פטה לחם עם מים.
 84

ביור בדרכ אפר

1 ובשם קוז (שלג גבי האות) כלל אל הוא מעלה מכל ביתו בכל צורה
 2 שהיא על-את-כיפה-וכפה כל-שכן וכל-וחומר שהוא למעלה
 3 מענין השמות שם דבר חיצוני עוד יותר מאשר אותן (ויקוז), ומאהר
 4 שהוא עצמו מרים ונבדל לנגרי מהמידות, גליוי המידות הוא על-ידי
 5 שימושים ומלהלים אותו
 6 במדות אלו, למשל, גליוי מירת שטח-עצמו לאו מכל אינון מדות אליו כל
 7 החסד הוא על ידי שאוכרים עליו כו.¹⁸ וזהו פירוש הפסוק "ואתה קדוש יושב
 8 חסיד' וגilio מידת הגבורה היא על ידי שאוכרים עליו יצירוי שעיל-ידי"¹⁹
 9 וזה ממשיכים מלמעלה למטה
 10 ומכאים לידי גליוי קשות²⁰ למטה, שההמשבה נקראת בשם ישיבה, כמו
 11 והוא עצמו לידיו קדוש ומשבב יושב קומתו, והוא עלי-ידי "תהלות
 12 עצמו מצד עצם המהות של הקדוש"²¹ יישראל", שעיל-ידי הallelול ומשבח גורמים
 13 בורקה-הוא בעצמו לאו מכל אינון
 14 מדות איהו כל כו.¹⁸ אין
 15 מדות איהו כל כו.¹⁹ אין
 16 בכלל המידות הללו הוא כל, ככל
 17 הוא עצמו נعلاה מכל ההגדרות הללו
 18 לממי. וזהו פירוש הפסוק
 19 "ואתה קדוש יושב תהלות"²² במאמר דבר-
 20 הפתחיל "ואתה קדוש יושב תהלות
 21 יתברך מצד-עצמו קדוש
 22 ומובדל מכל העולמות והנבראים,
 23 ומשיחיה יושב²³ וממשך
 24 כל אחד מישראל, אנשים ונשים, זקנים ונערם,
 25 שההמשבה של האור האלקי
 26 מלמעלה למטה נקראת בשם
 27 אנשיים נטה, והוא היושב ממשבב
 28 ומוריד וממנין קומתו לעומם מכב
 29 של עמידה, הוא עלי-ידי
 30 "תהלות יישראל", שעיל-ידי
 31 הallelול ומשבח שני ישראל
 32 מהללים ומשבחים את הקדוש-ברוך-
 33 הוא גורמים הגליוי וההמשבה
 34 כו²⁴ של האור האלקי העליון שמא
 35 עצמו הוא מעלה מהועלות, לברווא
 36 עלמות.
 37 ענין זה של פועלות תhilות
 38 ישראל" להמשיך את "ואתה קדוש"
 39 נתבאר בארוכה¹⁹ במאמר
 40 דבר-התחליל הפותח בפסוק ובקדושה. כל שנקיו הוא יושב בתענית בטלית
 41 "ואתה קדוש יושב תhilות ותפילין, עד לשעות המאותירות דזמן המנחה,
 42 יישראל" מכובד-קדושת
 32 ורק לאחרי תפלה ערבית הרי הוא טובעם פטה

פינחס פ, סע"ב. (18) תקו"ז בהקדמה (יז, ב). (19) כמו כמה עוניים שנتابכו בלקו"ת בקיצור, ונחכמו בארוכה במאמרים שלzech'ז (ולפעמים - גם בלקו"ת גופה), במקומ אחר. (20) נדפס בסה"מ אידיש ע' 138 ואילך. (21) וכונראה, שהפירוש שבלקו"ת הניל מיסוד על פירוש הבעש"ט ע"פ זה המובא לקמן בפניהם. (22) בתרגומים ללשון הקודש ע"י המור".

ביאור בדרך אפשר

לهم. ועboro דברי הקילול הלל והודאה ושבה **שבני ישראל**⁴³ מHALIM את השם-יתברך, שכור זה **חרי** הוא יתברך נזון⁴⁴ להם בני סי ומווני רווייה ננים, בריות ופרנסת ברוח ובנפש. עד⁴⁵ כאן הטיפור כפי שהוא במאמר של הרבי הריי"צ.

ג) **ואזיך להבין** בדברי הבעלה

שם-טוב Zukן הירושה, דיבגה, הון

אמת אמנים נכון שבקדי ש"אפה

קדוש" [הקדוש-ברוך-הוא]

שמצד-עצמיו בעצם מהותו הוא

קדוש ומובדל ומרומם

מעולמות] יהי"ה "יושב"

[הינו, שויומש מלמעלה

למשה, שהמשכה השפעה

והתגלות זו נבראת בשם

ישיבה, כמו היושב שמושפלי

מוריד ומוכוף קומתו, בוגר

לעילן יש צורך בעובדים של

ישראל שהוא המעוררת את הרעיון

העלין לבורא עולמות להמשיך

אלוקות למטה. **אבל** לא כארה

יכולים לפועל זאת גם עלי-

ידי לימוד התורה [וכמוון]

גם ממה שבתוכם בגמרא על

הפסוק²⁶ ארץ יראה ושקטה,

בתחלתה יראה ולבסוף

(בשקלבו בני ישראל את

התורה) שקטה, וזה לשון

הגמרא: "מאי דכתיב משימות השמעה

דין ארץ יראה ושקטה, אם יראה למלה

שקטה, ואם שקטה למלה יראה, אלא

בתחלתה לפני מתן תורה]²⁷ יראה,

ולבסוף נאחרי מתן תורה[שקטה].

וכינוי **לפי שעלי-ידי** התורה

ונمشך אלקות בעולם], ואם

ונמשך אלקות בעולם]

ש"אפה קדוש ומובדל מעולמות]

ש"אפה קדוש] [שמצד-עצמיו הוא

מלך בתהלים: "וְאַתָּה קָדוֹשׁ", על

המלך בתהלים: "וְאַתָּה קָדוֹשׁ"

ואמור לו: **בני ישראל יושבים**

ברוך-הוא "יושב" על תהילותיהם של בני-

ישראל ששבחים אותו יתברך עבור הבריאות על

הפרנסה שנזון להם **השם**

יתברך. אך על אייה פרנסה

יושב הילול שבני ישראל מלילים את השם-יתברך,

הרי הוא יתברך נזון להם בני חי ומווני רווייה.

(בשקלבו בני ישראל את התורה) שקטה, והינו לפי שעלי-ידי התורה נמשך

ביאור בדרך אפשר

1 באשר הערבי הבעל-שם-טוב נכנס אל הנזון לחדר

2 הפרישות החדר שבו היה יושב אותו פרוש שהיה בפתח בית

3 הכנסת, שאל את הנזון לשלומו, איך הערבי נזון, אם יש

4 לו מספיק ספר עבור הatzterkot והספקה. אבל הנזון לא זו

5 בלבד שלא ענה אלא אףלו לא

6 היגיב לדבורי הערבי הבעלה-שם

7 טוב. שהיה לבוש כמו פפרי

8 אל הנזון לחדר הפרישות שהיה בפתח בית

9 הבעלה-שם-טוב היה עדין דרך נסעה.

10 הערבי חזר ושאל את הגאן

11 שאלותיו האמורות על מזב הנזון לא היגיב לדבורי הערבי, שהיה לבוש כמו

12 בראותו פורנשו בפה פעים, פפרי פשות. הערבי חזר ושאל שאלותיו בפה

13 עד שהנזון בעם מאי על פעים, עד שהנזון בעם מאה, והראה בידו

14 הבעלה-שם-טוב, והראה בידו לכיון הדרת שילך לו. וכך אמר הערבי הבעלה-

15 לכיוון הדרת שילך לו.

16 וזו אמר הערבי הבעלה-שם-

17 טוב לנזון: רבי, לפחות אינכם נזונים

18 נזונים ?הקדוש-ברוך-הוא

19 דבורים אלה, נשאר הנזון במבולבל; איזה לדורי.

20 לשמעו דבריהם אלו, נשאר ליתן לו פרנסה וכיוצא בזה. הערבי הבעלה-שם-

21 נזון במבולבל; איזה לדורי

22 טוב הכיר את המחשבות של הנזון, ואמר לו:

23 בפרי מדבר בני ישראל יושבים על הפרנסה שנזון להם

24 שארכאים ליתן לו פרנסה

25 וכיוצא בזה.

26 הערבי הבעלה-שם-טוב הפיר בתהלים: "וְאַתָּה קָדוֹשׁ", על אייה פרנסה הנזון

27 את המחשבות של הנזון,

28 ואמור לו: **בני ישראל יושבים** על תהילותיהם של בני-

29 כלומר מתפרנסים ושארכאים היה על

30 הפרנסה שנזון להם **השם**

31 יתברך. אך על אייה פרנסה

32 יושב הילול שבני ישראל מלילים את השם-יתברך, וכי

33 מפרנס אותו, ככיכול?

34 הינה על זה אומר לנו דוד

35 המלך בתהלים: "וְאַתָּה קָדוֹשׁ", על אייה פרנסה הנזון

36 קדוש, על אייה פרנסה הנזון

37 "יושב" - "יושב תהילות

38 ישראלי", הקדוש-ברוך-הוא

39 "יושב" על תהילותיהם של בני-

40 בני-ישראל ששבחים אותו יתברך עבור הבריאות

41 יתברך עבור הבריאות

42 והפרנסה שהוא יתברך נזון

(23) ראה במאמר שם ס"ב בביאור מרוזל (שהשר פ"א, ט בסופו) "רעית" - מפרנסת". (24) וראה לקו"ת בהר מ, ס"ע"ט
ואילך, שענין "רעית" (ראה לעיל העירה) הוא ע"י התורה - לכלו לחמו בלחמי. (25) שבת פח, א. (26) תהלים עו, ט.

ביור בדרכ אפרה

⁴¹ עם גשמיות וחומריות העולם, כיין שלימוד התורה שיק בערך
⁴² לעילו'ן שבישראל, שוזחי נפש האלקית, ופעולות שנעשות עם
⁴³ העליון לא הוכחות את היחthon לדירה לאלוקות, אלא עליידי
⁴⁴ ההיילול להקדוש-ברוך-הוא עבר בראות ופראנזה, עניינים
⁴⁵ השיכים לגוף ונפש

⁴⁶ בחינות²⁹, הנפש הבהמתה
⁴⁷ שמחיה את הגוף הגשמי והנפש,
⁴⁸ שבאשר בני ישראל מפירים
⁴⁹ ומרגשים (דרורה ערך) ש(גם) ארכיכים
⁵⁰ דיבעה והכרה) היהם
⁵¹ הרגשיים הקשורים בענייני העלים
⁵² היה המתחן באים מהקדוש
⁵³ ברוך-הוא, וגם מHALIM
⁵⁴ אותו על זה, הינה עליידיינה
⁵⁵ עוזים דירה לו יתפרק
⁵⁶ במתחונים.

⁵⁷ וכן, כאשר הבעל-שם-טוב
⁵⁸ ראה שהגאון יושב בחר
⁵⁹ הפרישות, פרוש רחוק ונבדל
⁶⁰ מפל ענייני העולם הזה הגשמי,
⁶¹ מבלי להתחנק עם גופו, נפש
⁶² הבהמתית וחלקו בעולם החלק
⁶³ בעולם שמו עלינו בפרט להעלות
⁶⁴ לקדשה, "מתחונים" (שהרי
⁶⁵ מה שאבל היה ורק להכרה
⁶⁶ קיומו, אבל לא התענק לרור
⁶⁷ את הגוף, נפש הבהמתית
⁶⁸ וחילקו בעולם אלא אדרבה עשה
⁶⁹ הכל כיד לפרש ולהתרחק מכל
⁷⁰ הדברים הללו), אמר לו, הבעל-
⁷¹ שם טוב לזמן הפרישות, לאם אינכם
⁷² נותנים להקדוש-ברוך-הוא

ביור בדרכ אפרה

¹ בן, ומה אמר הבעל-שם-טוב לאון, שלאמד תורה יומם
² בלילה במשך יובל²⁷ שנים, לפחות אינכם נותנים להקדוש
³ ברוך-הוא את פרנסתו כו', ובפרט שבאותה שעה שהבעל-
⁴ שם-טוב אמר לו דברים אלו, היה עסוק בלימוד התורה
⁵ והלימוד ממשיך אלוקות בעולם?

⁶ ואפילו אם נאמר שענן אלקות בעולם, ואם כן, למה אמר הבעל-שם-
⁷ ד"אפה קדוש" במום של טוב לאון, שלאמד תורה יומם בלילה במשך
⁸ השפעת והמשכת אלוקות לבואו
⁹ ולהוו עולמות נעשה בזאת עלי-
¹⁰ ידי "תחלות ישראל", היה ⁴ ברוך-הוא את פרנסתו כו', ובפרט שבאותה
¹¹ הבעל-שם-טוב יכול לעוזר ⁵ שעשה שהבעל-שם-טוב אמר לו דברים אלו, היה
¹² את הagan שימל לקדושה. ואפילו אם נאמר שענן
¹³ בברוך-הוא על בך שלו מד'
¹⁴ ד"אטה קדוש" נעשה בזאת עלי-ידי "תחלות
¹⁵ תורה בפרישות ובקדושה, ⁸ ישראלי", היה הבעל-שם-טוב יכול לעוזר את
¹⁶ זלפה הוצרך הבעל-שם-טוב
¹⁷ לשאול אותו כדי שיילל וירוח
¹⁸ שליימד תורה בפרישות ובקדושה, ולמה הוצרך
¹⁹ לשאול אותו אודות עניינים גשיים (בריאות וכיו')?
²⁰ אף הבהיר בזה, דהגה,

²¹ פכילת ביתו המטרה של ¹³ אך הבהיר בזה, דהגה, פכילת פונת הבריאה
²² בבריאת היא שתתיה לו יתפרק דירה במתחונים²⁸,
²³ והינו, ש��רים מתחונים יעשו דירה להקדוש
²⁴ במתחונים²⁸, שהנבראים
²⁵ ההתחנות ומיוחד העולם הזה הגשמי
²⁶ מוקם ראוי ומתאים להשראת החסינה
²⁷ וגלי אלוקות והינו, ש��רים
²⁸ מתחונים גשיים וחומריים יעשו
²⁹ התורה שיק בערך לעילו'ן שבישראל, שוזחי
³⁰ דירה זו לימים הילול להקדוש
³¹ וילגור בו. ודרה זו לאלוקות
³² ברוך-הוא עבורי בראות ופראנזה, עניינים
³³ בדברים הגשיים הנחותים נעשית
³⁴ האדם במתחונים, תוך מגע קרוב
³⁵ עם דברים גשיים וחומריים, בינו
³⁶ זה, הינה עליידי עוזים דירה לו יתפרק במתחונים.
³⁷ לא כל-כך עליידי לימים
³⁸ הבעל-שם-טוב ראה שהגאון ישב בחרה הפרישות, פושט מפל ענייני העולם,
³⁹ התורה, או עליידי הילול
⁴⁰ להקדוש-ברוך-הוא על מבל לתחנק עם גופו, נפש הבהמתית וחלקו בעולם, "מתחונים" (שהרי מה
 נעלות ורוחניות ולא דורשת מגע קרוב וחלקו בעולם), אמר לו, מה אינכם נותנים להקדוש-ברוך-הוא את

(27) שנקרא "עולם" (תדרא"ר פ"ו). מכילה ורש"י משפטים כא, ג. וראה בחיה וצינוי שם. (28) תנומה בחוקותי ג. נשאטו. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פ"ג, ו. תניא רפל"ו. ובכ"מ. וראה לקו"ש ח"ו ע' 17 העלה 42. (29) ראה תניא פל"ז (מח, ב).

ביאור בדרך אפשר

לעין ענין הנטהפה ("להוסיף") בתבואה שנותן לו הקדוש³²
 ברוך-הוא בשנה זו, החמשית], ובמילא הרי הוא בודאי מhalb
 להקדוש-ברוך-הוא על זה³³, הגה החילול לה' בענין זה
 על פירות החלין דוקא, הוא ה"תחלות ישראל" המשבחים את
שגורמים
 הקדוש-ברוך-הוא
 הענין ד"אtha קדוש יו"ש"³⁴,
 הינו, שבחינת "אtha" דקאי
 שמצוות על העצמות³⁵,
 העצימות והמהות של הקדוש-ברוך-³⁶
 הוא עצמו שלא נקרה בשום שם
 אלא אתה, ומצד עצמו הוא קדוש
 מובדל מהעלומות והנבראים,
 יהה יושב" (ונמשך ומinalg)
 מלמעלה למטה) בדריה
בתחותנים שהיה גiley אלקיות
 בעולם.
 וזה הפירוש הפנימי של הפסוק
 ובשנה החמשית תأكلו את
 פריו להוסיף לכם הבוואתו,
 שזוהי השנה החמשית הנטהפה
 וילוי ותרון גם לגבי השנה
 הרבעית שבל פריו הוא
 קדש הלולים לה', כי אף

שגורמים הענין
 קדוש³⁷,
 קדוש על העצמות³⁸,
 בדריה
 בתחותנים
 שהיה גiley אלקיות
 בעולם.
 וזה הפירוש הפנימי של הפסוק
 ובשנה החמשית תأكلו את
 פריו להוסיף לכם הבוואתו,
 שזוהי השנה החמשית הנטהפה
 וילוי ותרון גם לגבי השנה
 הרבעית שבל פריו הוא
 קדש הלולים לה', כי אף

לעין ענין הנטהפה ("להוסיף") בתבואה שנותן לו הקדוש³²
 ברוך-הוא בשנה זו, החמשית], ובמילא הרי הוא בודאי מhalb
 להקדוש-ברוך-הוא על זה³³, הגה החילול לה' בענין זה
 על פירות החלין דוקא, הוא ה"תחלות ישראל" המשבחים את
שגורמים
 הקדוש-ברוך-הוא

להיות לו יתרוך דירה בתחותנים שכן כאמור רצון זה של
 הקדוש-ברוך-הוא לא יכול להתקיים על ידי שימוש בדברים עליוניים

בלימוד התורה אלא רק באמצעות שימוש בענייני העולם והילול ושבה לקדוש
 ברוך-הוא על עניינים אלה. **ולכן**

ביאור בדרך אפשר

את פרנסתו³⁰ - שיקומים מה שנתאה הקדוש-ברוך-הוא
בבעל-שם-טוב, **פרנסתו**³¹ - שיקומים מה שנתאה הקדוש-ברוך-
שהקדוש-ברוך-הוא יושב הוא להיות לו יתרוך דירה בתחותנים. **ולכן**
רמחפרנס, כככל, על מהלותיהם אמר הבעל-שם-טוב, **שהקדוש-ברוך-הוא יושב**
של בני ישראל שמשבחים אמר הבעל-שם-טוב, **שהקדוש-ברוך-הוא יושב**
אותו יתרוך עברור הבריאות על תהלומיהם של בני ישראל שמשבחים אותו
וחפרנסה עניינים גשיים שהוא יתרוך עברור הבריאות **וחפרנסה** שהוא יתרוך
ויתרוכך נתן לנו להם. **ויתרוכך** נתן לנו הבריאות **ויתרוכך** נתן לנו להם.

ד) ועל-פי הנזכר לעיל
עששית דירה לקדוש-ברוך-הוא
שתכלית הعلוי היא לא בפיות
בunny העולם יובן גם הטעם **שנה קרביעית**, שהם קדש ונאכלין לפנים מן
שתכלית העליוי של פירות האילן **החוותה**, אלא בפירות השנה החמשית³¹
היא לא בפיות **שנה הנאכלין בכל מקום ואפיו בטומאה**, כי על-
הרביעית, **שהם קדש** **יקדזה שאיש ישראל יודע שאפיו הפיורות**
ונאכלין לפנים מן החומרה של **שאים קדש**, הגה גם הם תלמידים בברכת ה'
ירושלים שהוא עיר מקדש, אלא **בפיות השנה החמשית**³¹ **בבראותו בעניין בשר ענין הנטהפה ("להוסיף")**
שהם פירות חילין הנאכלין בכל **בתבואה שנותן לו הקדוש-ברוך-הוא**, ובמילא
מקום ולא רק בירושלים ואפיו **הרוי הוא בונדי מhalb להקדוש-ברוך-הוא על**
בטומאה, כי **על-ידייה**³² **זה הגה הילול לה'** בענין זה הוא ה"תחלות ישראל" שגורמים הענין
שאיש ישראל יהודי יודע **ד"אtha קדוש יו"ש**, הינו, שבחינת "אtha" דקאי
ומובדל, יהה יושב" (ונמשך למטה) בדריה בתחותנים
וזהו ובשנה החמשית תأكلו את פריו להוסיף לכם הבוואתו, שזוהי הנטהפה
גם לגביה השנה הרביעית שבל פריו הוא קדש הלולים לה', כי אף
תלמידים בברכת ה' [בראותו]
בעניין בשר בכורה מוחשית הנראית

(30) ועוד - להבדיל בין קץ - הפרנסה (המזון) כפושטה, שבהעדר הנשמה מהגוף - עד"ז הוא גם בעניין מפרוסתי למלחה* (ראה לעיל העדה 23) - בזה תלוי קיום העניין דחאהה הק' להיות לו ית' דירה בתחותנים. וכמזהיל מה הקב"ה מלא כל העולם, אף הנשמה מלאה את כל הגוף (ברכות י, א. וראה ויק"ר ספ"ד (ובכ"מ) בסדר הפוך - שהובא בכ"מ: הנפש הזה מלא את הגוף, והקב"ה המלא את עולמו כו). (31) להעיר מהא דעתך רביעי (שדינו כמעשר שני - קידושנן נה, ב) אין לךחים בכיספו קדשי קדשים (מע"ש פ"ג מ"ב). ופשיטה שאין נלקחים להבראים דקדוש-הקדושים שבביהמ"ק - עיקר דירת הקב"ה בתחותנים (אחרי טז, ב ובפרש"י שם. תניא פנ"ג (וראה טושו"ע או"ח ס"ד). ובכ"מ). (32) ומכ"ש מהחייב לברך להקב"ה על בורא.. חסרונו (ראה טור וב"י (שו"ע אדה"ז בא"ח סי' רז). ולהעיר מרוץ'ל דעל כל נשימה ונשימה שאדם נושם, צריך אדם לקלט לבורא (כ"ר פ"ה, ט. (33) ראה ד"ה תפלין דמאי עלמא תרנ"ג קרוב לסופו (סה"מ תרנ"ג ע' רס). חכמתו בחוץ תרונה תרצ"ד (בסה"מ קונטרסים ח"ב) פ"ב. ובכ"מ).

* ברשימה נוספת, הובא ענין זה בתוור ביאור על דברי הבנש"ט (בסה"מ אידיש שם) "AIR וונעט דאך צו" דעם כביבול פארהונגערן איז דער כביבול וונעט אווונעך פון דער וועלט".

ביור בדרכ אפרה

לא רק בפירות השנה החמישית אלא גם בתבואה של **השנה הרביעית**, השנה שבה הפרות הם קודש, וְהִנּוּ, **שָׁגֵם בַּהֲמִשָּׁבָח** גזים מוקודשים דוקא כולם, לא זו בלבד שילוי של אלקوت בעולם **שֻׁלְּגִידִי** לימוד התורה, שהיא המשכה על ידי התעסוקה בעניינים רוחניים, **נַעֲשֵׂת שְׁלֹמוֹת עַל-יִצְחָק הַעֲנִין** ד"תחלות ישעאל' המודים לדורשברוך-הוא **בעניינים** שיתחולות ישראל' על עניינים גשמיים הם פעולות את עשיית העולם לדירה בתהנותם, ובכך משילמות את כונת הבראה, ואילו 'התחולות ישראל' על לימוד התורה לא משיגות מטרה זו, כמובן לעיל, אלא יתרה מזו, לתחולות ישראל' על העניינים הגשמיים מוסיפות שלילות בהמשכת אלקות על ידי לימוד התורה, כפי שימושך ומבארא.

וְהִנּוּ בָּזָה, דהגה אמרדו רוז'ל³⁶ בוגרנו בכל האומר אין לי אלא תורה וaina מעוניין לעסוק בגמיות סדרם וזרקה - אפלו תורה אין לו, אלא ארייך להקות תורה וגמיות חסדים³⁷ כאחד, וְהִנּוּ, המשמעות הפנימית של הדברים היא שבדידי **שִׁיחָה אֲמִתָּה עֲנִין** התורה, כדי לשלמוד התורה אכן יפע את פועלתו והוחננת הרואיה שיזהו מה שישראלי פועלם על-ידי עבורים בימוד התורה תוספת אוור בתורה, ליבור תורה בתקודוש-ברוך-הוא³⁸, מבוואר בקבלה וחסידות שלימוד התורה במדרגה נעלית (כמו לימוד התורה של דור המלך) פועל חיבור בין התורה והקדושברוך-הוא, כמובן, והוא אלווי מלמעלה למיטה בעניינים גשמיים שאשר מקיימים בהם

שנ霏ירות דשנה הרביעית הם במרקבה נעלית, בוחינת האצלות, כאמור לעיל שלוש השנים הראשונות בהם הפרות אסורים באכילה הם נגד שלושת העולמות בריאה-יצירעה-עויה (בهم יש נתינה מקום לישות ומציאות) ואילו השנה הרביעית בה הפרות הם קדושיםria נגד עולם האצלות הנעה מהם (בו

יש ביטול מוחלט לאלווקות) **בְּגַם** **שְׁהִפְרֹרוֹת דְּשָׁנָה** **הַרְבִּיעִית** הם במרקבה נעלית, אצלות הוא עולם³⁴, שהוא בוחינת האצלות, הרי גם אצלות הוא עולם³⁴, עניין של מדריך ו מגבלה שהוא עניין של מדריך והגבלה. וכך לpermיש מסימה. וכך לpermיש בוחינה עניין של מדריך להיות עניין של "галולים", אבל זו מלמעלה לטמה שתתגלה בעולם צרך לחיות עניין של זהה הלוול הקשור עם עניינים רוחניים, שזהו "галולים", שהעלמות והנכדים ששהה הלוול הוא בירושלים דוקא. וענין זה הוא יהללו וישבחו את הקדושברוך-הוא בדוגמת **הַהֲמִשָּׁבָח** **שֻׁלְּגִידִי** לימוד התורה. אבל עבדות י מחר עניינים רוחניים, שהוא עניין עבדות י מחר עניינים רוחניים, שזהו שזהו ששהה הלוול עם פירות השנה קדושת העצמות, שנמשכת למיטה (לא הרביעית הוא בירושלים דוקא). **בְּגַם** **לְעַנְנִים גְּשָׁמִים דָּקָא**. בתורה שהוא רוחנית שלא וורשת קשר ומגע קרוב וישיר עם העולם הגשמי וכוכלה להיות מתיק פרישות. **אֶבֶל הַפְּרֹiroת דְּשָׁנָה** היה גם תבואה, ששההוספה היא גם פרישות עניים הוא בוחנה הרביעית, וְהִנּוּ, גם כחמיית עניין הברה של השפה של אוור ידי קענין ד"תחלות ישעאל' בעניינים גשמיים בעילום תוספת השפה של אוור ידי קענין ד"תחלות ישעאל' בוגר תורה, נעשית שלילות על-אלוקי שלמעלה מהגבלה, דוקא. וְהִנּוּ בזאה, דהגה אמרדו רוז'ל כל האצלות שהוא עניין קדושת העצמות, הקדושה של הקדוש, ברוך הוא בעצם מהותו שנמשכת וְהִנּוּ, שבדידי שיחאה אמתה עניין בתורה, שזהו כחמיית עניין הברה של הגבלות, מה הוא בוגר תורה, ליבור תורה בתקודוש-ברוך-הוא, אפלו לעיל מהגבלה של עולם האצלות שהוא עניין קדושת העצמות, הקדושה של הקדוש, ברוך הוא בעצם מהותו שנמשכת למיטה (לא הגבלות, מה שישראלי פועלים על-ידי גמилות חסדים, שהוא עניין אוור בתורה, ליבור תורה בתקודוש-ברוך-הוא, בדורותם אכילת הפקידות בכל מקום ברוך-הוא בעצם מהותו שנמשכת למשה (35). **וַיִּשְׁלַׁח** בירוחם פירוש דברי הכתוב לירוחם פירוש בדורותם אכילת הפקידות בכל מקום ברוך-הוא בעצם מהותו שנמשכת למשה (35).

וְהִשְׁבַּח שבני ישראל מhalbיהם ומשבחים את הקדושברוך-הוא **בְּגַם** **לְעַנְנִים גְּשָׁמִים דָּקָא**. (34) ראה סה"מ ה'ש"ת ע' 112. (35) ראה גם ד"ה השמים כסאי תשלו"ז ס"ז (تورת מנחם - ספר המאמרים אירס"ע רמבαιילך). (36) יבמות קט. ב. (37) ראה סה"מ תש"ח ס"ע 266 ובהערה כ"ק אדרמור שליט"א שם. (38) ראה לקו"ת שלח מז, ג. שם נא, א. ועוד.

ביור בדרכ אפרה

(34) ראה סה"מ ה'ש"ת ע' 112. (35) ראה גם ד"ה השמים כסאי תשלו"ז ס"ז (تورת מנחם - ספר המאמרים אירס"ע רמבαιילך).

(36) יבמות קט. ב. (37) ראה סה"מ תש"ח ס"ע 266 ובהערה כ"ק אדרמור שליט"א שם. (38) ראה לקו"ת שלח מז,

ג. שם נא, א. ועוד.

ביאור בדרכ אפשר

44 וההפטשותו שלו נקראת ג'ילויים, ועל כך מבואר כאן שבהמשכת האלוקות
 45 מלמעלה למטה עד שהאלוקות תאיר בגליי בעולם הזה הגשמי, העצמי
 46 נמשך דוקא על ידי עבדות כי עם הזריטים הגשמיים, בעוד שעובדת רוחנית
 47 כמו לימוד התורה, ממשיכת ג'ילויים), **שזהו ש"נתאוה הקדוש"**
ברוך הוא להיות לו דירה
 48
 49 **במחותגין**, **שכחידוש בינה**
 50 בעשיית העולם הזה הגשמי התההן
 51 למקום ראוי להתגלות אלוקות **הוא**
 52 (**לא בענין הגילויים** שם הארה
 53 וההפטשות מהעם), **שהרי ענן**
 54 **הגילויים** מוקף ועוזם הגליי
 55 והאהרה **הוא יותר בעולמות**
 56 **הגילויים** הרוחניים שם עולמות
 57 נעלמים. **שלכן נקראים בשם**
 58 **עליזנים** כי הם וכיסים מעודנים יותר
 59 לעומת עולם הזה שהוא גשמי וחומר
 60 ובחותסת והמשכת **גילויים** בעולם
 61 הזה אין חידוש והפלאה כי גם אם
 62 היה בעולם הזה גליי גדול ועצום,
 63 הגילויים בעולמות עליונים הם בדורגה
 64 יותר עליונה, **אלא בחידוש**
 65 **במחותגין הוא ששם נעשית**
 66 **דייה לעצמו** **יתברך**⁴¹
 67 ומוגלה כאן העצם ולא רק הגלויים.
 68 **ולכן** כיוון שמדובר למטה יכול להיות
 69 גליי העצמות, **עלידי נתינת**
 70 **התורה למטה דוקא יכול**
 71 **לקויות החיבור של התורה**
 72 **בקדוש-ברוך-הוא** וכותאה
 73 מהו יומשך בתורה עצמה תוספת אורה,
 74 ואמר לו לעיל שקיים המצוות ב�性ו
 75 פועל עליי וחוספת ושלימות לא רק
 76 בעניין עשית העולם לדירה לאלוקות,
 77
 78 אלא גם בלמידה התורה עצמו.

יעוד זאת, קיימת מעלה וחסיבות נספת לעניין קיום המצוות למטה
 79 בגשמיות שדווקא על ידי יש המשכה של עצם האלוקות לתורה, **שענין**
 80 **ההמשכה של עצמיות האלוקות למטה** (**עלידי גמלות חסדים**)
 81 **בגשמיות דוקא** נוצע חשבו ויש לו השפעה (**לא רק לשלים** **התורה**,
 82 **מכובאר לעלי, אלא גם**) **לכללות ענן התורה**, **וכפשות מאמיר**
 83 **רין כל האומר אין לי אלא תורה - אפילו תורה אין לו,**
 84 **שחסר אצלו** אצל מי שעוסק בתורה ולא בגמליות חסדים (**לא רק**
 85 **שלמות ענן התורה**, **החיבור של התורה בקדוש-ברוך-הוא**,
 86 **אלא גם**) **כללות ענן התורה**, כי ממשיך ומברא.

ביאור בדרכ אפשר

1 מצואה של גמילת חסדים וצדקה (ועלדרקייה גם במצוות אחרת שקיים הוא
 2 עם דברים גשמיים) ממשיכים אלוקות בעולם הזה הגשמי, **עלידי-ידי-זה**
 3 **הרי הוא** הלומד תורה ובונוסך לכך עוסק גם במצוות חסדים **gomel chesed**
 4 **עם התורה**, וככיבולו נותן לה דבר שאין בה מזד עצמה **שפטם שיק בה**
 5 בתורה **תוספת אוור אלוק** שלא היה קיים בה כו.
 6 **הרי הוא גומל חס德 עם התורה, שפטם שיק בה**
 7 **ובמורגש עניין** זה שקייםמצוות
 8 **תוספת אוור. וכמורגש גם בכללות הענן דמן-**
 9 **התורה ב�性ו הוא מעלה ויתרונו גם**
 10 **בתוכה עצמה גם בכללות הענן**
 11 **תורה למטה דוקא, שהרי התורה כפי שהיא למעלה היא**
 12 **שבתורה, שהרי התורה כפי שהיא למעלה היא**
 13 **בדעת-תורה למטה בעלייה והרוחניות יותר, ולכן טענו המלאכים תננה הוזך**
 14 **הتورה למטה והיתרונו שבדרך איננו על השמים**. **ואף-על-ידי-בן** **נתנה התורה**
 15 **מצד הרוחניות שבתורה, למטה דוקא, למצרים ירדףם** כו⁴⁰, בין
 16 **שהרי התורה כפי שהיא שדוקא למטה נעשה המשכת העצמות**
 17 **למעלה היא ברוחניות יותר** (**שלמעלה מגילויים כו**), **שזהו ש"נתאוה**
 18 **מאשר כפי שהיא לאחר שרודה מדריגת למדrigת ונחלבשה בעניין**
 19 **העולם הזה, ואם כן מצד הרוחניות של**
 20 **הטורahnיות של ביריה למטה מעלה ויתרונו**
 21 **או תועלת, וכך אשר משה רבינו שאל מרים לביריה לעולמות הגילויים,**
 22 **עליה למורים לקבל את התורה עברו בני**
 23 **במחותגין הוא ששם נעשית דירה לעצמותו** (**בשעת** **של מלאכים תננה הוזך על**
 24 **תורה** **יתברך**⁴¹). **ולכן עלידי נסנתת התורה למטה**
 25 **דוקא יכול להיות החיבור של התורה בקדושה-השימים**. **ואף-על-ידי-בן**
 26 **למרות טענת המלאכים שמצד**
 27 **הטורahnיות של תורה עדיף שתהייה נתנה התורה למטה** (**עלידי-**
 28 **גמלות חסדים**) **נוצע לא רק לשלים**
 29 **דוקא, למצרים ירדףם** כ"ה
 30 **שהלה משה למורים, אמרו מלאכי**
 31 **השרות לפני הקדוש-ברוך-הוא: ריבונו**
 32 **של עולם, מה ילזר אשה בינו? אמר רק** **שלמות ענן התורה, החיבור בקדושה-**
 33 **לhn: קיבל תורה בא. אמרו לפניו:**
 34 **חמודה גנוזה לשען מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא**
 35 **העולםacha מבקש ליתנה לבשר ודם, מה איש כי תחכרנו ובן אדם כי תפקדנו**
 36 **ה' אדונינו מה אדר שמק בכל הארץ אשר תננה הוזך על השמים?** אמר לו
 37 **הקדוש-ברוך-הוא** למשה: החזר להן תשובה... אמר לפניו: ריבונו של עולם,
 38 **תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה, אני ה' אלוק אשר הוציאתי מארץ**
 39 **מצרים.** אמר להן: למצרים ירדתם, לפרעה השטובתם, תורה למה תהא
 40 **לכם? ... מיד הוזך לו להקדוש-ברוך-הוא...** בין **שדוקא למטה**
 41 **בעולם הזה הגשמי נעשה המשכת העצמות עצמותו ומהו ש**
 42 **הקדוש-ברוך-הוא** (**שלמעלה מגילויים כו**) בלשון הקבלה והחסידות
 43 **הדבר עצמו** (במיוחד כשמדבר על מקורו של אור) נקרא **'עוץ'** ואילו ההורה

(39) תהילים ח, ב. שבת פח, ב. סה"מ תרע"ח ע' קיב ואילך. ד"ה באתי לגני תש"א

פ"ד (תורת מנחם - ספר המאמרים באתי לגני ח"א ע' ט ואילך).

ביאור בדרך אפשר

ועל-פִּידְזָה יַוְנֵן מֵה שַׁהְבָּעֵל-שְׁמִידָתָב הַפְּסִיק אֶת הַפְּרוֹשׁ⁴⁴
 בְּאַמְצָעָ לִימֹודו בְּתוֹרָה בְּשִׁבְיָל לְפִעוֹל אֲצָלוּ עַנְיִן הַהְילָל⁴⁵
 וְהַשְׁבָּח לְקָדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא עַל דְּבָרִים גְּשִׁמִּים כְּמוֹ בְּרִיאות וְפָרָנָה, אָף⁴⁶
 שְׁתְּלִמוד תָּוָרָה גָּדוֹל מְכֻל הַמְּצֹוֹת⁴⁴, פִּי בְּלִי הַיְלָל זֶה עַל
 הַדְּבָרִים הַגְּשִׁמִּים. חָסֶר גַּם⁴⁸
 בְּתוֹרָה שְׁלִימָד קְשַׁלְעָצָמָה⁴⁹
 (מִלְבָד הַחְשְׁרוֹן בְּשִׁלְמוֹת⁵⁰
 הַתּוֹרָה עַנְיִן חִיבָּר הַתּוֹרָה עַם⁵¹
 הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא, כְּמֹבוֹר לְעַלְיָה),⁵²
 בֵּין שְׁפָנָה נוֹתָן הַתּוֹרָה הִיא⁵³
 (לֹא לִימֹוד בְּפְרִישָׁוֹת מִתְּרָק⁵⁴
 הַתּוֹרָקּוֹת וְהַיְבָּלוֹת מִעֲנִינֵי הַנוּלָם⁵⁵
 הַהַ, שְׁעַנְיָן זֶה שֶׁל תּוֹרָה מִתְּרָק⁵⁶
 נִיחָוּ מִעֲנִינֵי הַעוֹלָם הַהַ יְשָׁנָנוּ⁵⁷
 לְפִעְלָה בָּאוֹפָן נְעָלָה יוֹתָר⁵⁸
 וְלֹן טָעוֹן הַמְּלָאכִים "תְּנָה הַוּרָק עַל
 הַשְּׁמִים". אָלָא⁶⁰ כְּוֹתָן נוֹתָן הַתּוֹרָה
 הָא לִימֹוד נְהַזְּרָה בְּמִיעָד⁶¹
 וּמִאָבָד דֶּלֶמְצָרִים יְבָרְכָם⁶²
 כּוֹ (כְּדָרְכֵי הַגְּמָרָה שָׁבוֹבָא לְעַלְיָה),⁶³
 תּוֹרָה וְגִמְלִילָה חֲסִידִים דָּוָקָא.⁶⁴
 וְעַל-פִּידְזָה יִשׁ לְבָאָר⁶⁵
 הַחְלִילּוֹק הַהְבָּול שְׁבִינָה פִּירָוֹת⁶⁶
 הַשְּׁבָּהָה הַרְבִּיעִית שֵׁם קְוֹדֶש⁶⁷
 לְפִירָוֹת הַשְּׁבָּהָה הַחַמְשִׁית שֵׁם
 חִילָּוּק וּמְכֻל-מָקוֹם יִשׁ לְהַמְּלָאָה וְיִתְּרָוִן⁶⁹
 עַל פִּירָוֹת הַשְּׁנָה הַרְבִּיעִית גַּם בְּנָגָע⁷⁰
 לְמִתּוֹרָה עַצְמָה, שְׂחוֹן עַל-דָּרָךְ⁷¹
 הַחְלִילּוֹק הַהְבָּול שְׁבִינָן לִימֹוד⁷²
 הַתּוֹרָה שָׁהָא בְּדָוגָמת פִּירָוֹת הַשְּׁנָה
 הַרְבִּיעִית, וּבְרִכתָה הַתּוֹרָה שָׁהָא⁷⁴
 בְּדָוגָמת פִּירָוֹת הַשְּׁנָה הַחַמְשִׁית.⁷⁵
 וְהַולְךְ וּמְבָרָא אֶת הַמְּעָלָה וְהַיְתָרָן שִׁש⁷⁶
 בְּבִיכָּת הַתּוֹרָה לְגַבְיוֹ לִימֹוד הַתּוֹרָה:⁷⁷
 דְּהַגְּנָה, מִצְדָּבְחִינָת הַגְּלִילִים⁷⁸
 דְּرָגָת הַאָרֶן וְהַגְּנָילָי,⁷⁹
 הַתּוֹרָה (שְׁלָכֶל הַדְּרוּתָה חִיּוֹתָה⁸⁰
 מִדְאָוּרִיתָא מִן הַתוֹּוהָ) הָוָא⁸¹
 נְעָלָה יוֹתָר מִבְּרִכָת הַתּוֹרָה⁸²
 (שִׁיש דְּעוֹת שְׁחִיּוֹתָה רָק⁸³
 מִדְרָבָנָן⁴⁵ מִתְּקָנָתָה חִכְמָים, גַּם⁸⁴
 לְפִי פְּסִיקְדִּין אַדְמוֹר הַזָּקָן⁸⁵
 בְּשִׁוְלָחָן-עַרְוֹק⁴⁶ שְׁבָרָתָה⁸⁶

בְּיאור בדרך אפשר

וְהַעֲנִין בָּזָה, דְּהַגָּה, הַתּוֹרָה מִצְדָּבָעֵם, עַצְמָה, עַצְמָה שלה,¹
 לְהִיּוֹתָה חַכְמָתוֹ וּרְצָנוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא, אַיִּנה שִׁיכָת²
 לְגִבְרָאִים, שָׁהָרִי הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא אִין-סְרָוף וּבְלִיגְבוֹל, וְהַנְּבָרָאִים הַם³
 מַוגְבָּלִים וְאַن בְּכָלָתָם לְתִפְסָס וְלְהַשִּׁגָּתָה אֶת חַכְמָתוֹ וּרְצָנוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ⁴
 הוּא שָׁכָשָׁם שָׁהָא עַצְמָו בְּתִי מַוגְבָּל⁵
 כֶּךְ חַכְמָה וּרְצָנוֹ שְׁלֹוּם בְּלִי גְּבוּל⁶
 בָּרוּךְ-הָוּא, אַלְאָ גַם⁷ כְּלָלוֹת עַנְיִן הַתּוֹרָה. וְהַעֲנִין
 בָּזָה, דְּהַגָּה, הַתּוֹרָה מִצְדָּבָעֵם, לְהִיּוֹתָה חַכְמָתוֹ⁸
 בְּחַר בְּנוֹ מִכֶּל הַעֲמִים וּמִתְּנִן⁹ וּרְצָנוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא, אַיִּנה שִׁיכָת¹⁰
 לְנְבָרָאִים, אַלְאָ שֶׁהַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא בְּמַר בְּנוֹ¹¹ בְּשֶׁל אָנוֹשִׁי מַוגְבָּל, וְלֹאָן אַרְיךָ¹² מִכֶּל הַעֲמִים וּמִתְּנִן לְנֹו אַת תּוֹרָתְוֹ¹², וְלֹאָן אַרְיךָ¹³ לְהִיּוֹת "בָּרָכוּ בְּתוֹרָה תְּחִלָּה"¹³, בֵּין שְׁדָוָקָא
 תְּחִלָּה¹⁴, לְפִנֵּי לִימֹוד הַתּוֹרָה¹⁵ עַל-יְדֵי-זָהָה יְהִיָּה לִימֹוד הַתּוֹרָה בְּפִי בְּנָתָה נוֹתָן¹⁶
 חִיבָּים לְבָרָךְ בְּרוּכָה וְלִתְּהַבֵּרְךָ¹⁷ הַתּוֹרָה, כִּינָו, שְׁלִימָדָה הַתּוֹרָה יְהִיָּה יִתְּרָק עַם¹⁸
 בְּיטָה לְהַכָּה שְׁהַתּוֹרָה הִיא¹⁹ (כְּדָרְגָה הַגְּמָרָה: "דָאָמֵר רָב הַיְהּוּדָה אָמֵר
 אָרְיךָ לִי אַלְאָ תּוֹרָה, אָזִי אָפְּיַלְוָה תּוֹרָה אֵין לוֹ, בֵּין
 שְׁאַיְן זֶה בְּפִי בְּנָתָה נוֹתָן הַתּוֹרָה, וּבְאָוֹפָן בְּזָהָה
 וְלַנְּבָאִים וְלַפְּרִישָׁוֹת עַד שְׁפִישָׁוֹת²⁰ אִירְאָפְּשָׁר "לְקַחְתָּה" אַת תּוֹרָתְךָ, שְׁהָאָה לְמַעַל הַ
 מַגְדָּר הַגְּבָרָאִים. וְעַל-פִּידְזָה יַוְנֵן מֵה שַׁהְבָּעֵל-²¹
 שְׁמָטָה בְּשִׁבְיָל אֲצָלוּ עַנְיִן הַהְילָל, אַף שְׁתְּלִמוד
 בְּתוֹרָה גָּדוֹל מִכֶּל הַמְּצֹוֹת²², בֵּין שְׁדָוָקָא עַל-²³
 יְדֵי-זָהָה שְׁהַלְמִידָה יִהְיֶה מִתְּחִנָּה הַכְּנָה²⁴
 הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא בְּעַצְמָו דְּכִיבָּב²⁵ וַיֹּאמֶר הָא' עַל-עֲזָבָה כְּנָה
 שְׁמָעוּ בְּקוּלִי הַיְיָנוּ לֹא הַלְכָה בָּה²⁶ לֹא שָׁמָעוּ בְּקוּלִי הַיְיָנוּ²⁷ וְלֹא
 אָמֵר רָב הַיְהּוּדָה אָמֵר רָב שָׁאַיִן מַבְּרִכָן
 בְּתוֹרָה תְּחִלָּה²⁸ בְּפִי בְּנָתָה הַקָּדוֹשְׁ-בָּרוּךְ-הָוּא נוֹתָן²⁹
 הַתּוֹרָה, כִּינָו, שְׁלִימָדָה³⁰ הַתּוֹרָה בְּמַעַם וּמִתְּרָק³¹ הַתּוֹרָה בְּמַעַם
 גִּמְילָות חֲסִידִים בְּזָהָה³², בְּזָהָה
 מִתְּשִׁיאָן כָּל הָאָזְמָר אֵין³³ לִי אַלְאָ שְׁנָה³⁴ אָזִי אָפְּיַלְוָה
 הַחַמְשִׁית גַּם בְּנָגָע³⁵ תּוֹרָה אֵין לוֹ, וְלִמְרוֹת שָׁהָא לְומָד
 דְּרָךְ הַחְלִילּוֹק שְׁבִינָה לִימֹוד הַתּוֹרָה בְּרִכָתָה³⁶ תּוֹרָה, חִסּוּר
 בְּזָהָה³⁷ כְּבָנָה, מִצְדָּבָעֵם, בְּרִכָתָה לִימֹוד הַתּוֹרָה שְׁחִיּוֹתָה³⁸ בְּנָתָה
 בְּנָתָה³⁹ אִירְאָפְּשָׁר "לְקַחְתָּה"⁴⁰ (שְׁלָכֶל הַדְּרוּתָה חִיּוֹתָה מִדְאָוּרִיתָא)⁴¹ הָזָקָן
 מִדְרָבָנָן⁴⁵, וְגַם לְפִי פְּסִיקְדִּין אַדְמוֹר הַזָּקָן
 בְּשִׁוְלָחָן-עַרְוֹק⁴⁶ שְׁבָרָתָה⁴⁷, מִזְדָּבָעֵם⁴⁸ כְּבָנָה
 מִדְאָוּרִיתָא, אַיִּנה זֶה מַגִּיעַ לְמַעַלְתָה לִימֹוד הַתּוֹרָה⁴⁹,⁴³

(42) לשון ברכת ה תורה. (43) נדרים פא, א. ב"מ פה, סע"א ואילך. וראה ר"ן לנדרים שם. ב"ח או"ח סמ"ז (ד"ה ומ"ש דאמר). (44) הל' ת"ת לאודה"ז פ"ד ריש ס"ג. (45) ראה אנטיקלופדי תלמודית ערך ברכת ה תורה בתחילתו. ושם"נ. וראה שיחת ש"פ וישב תשט"ז (תורת מנחם - התועדות חת"ז ע' 300 ואילך). לקו"ש ח"יד ע' 148 בהערות. (46) או"ח סמ"ז

ביאור בדרך אפשר

ונמצא, שהחילוק בין לימוד התורה לברפת התורה הוא
בדוגמת חילוק שמיין פירות השנה הריבית הדומים ללימוד
התורה לפירות השנה החמשית הדומים לברכת התורה, שפירות
השנה הריבית הם קודש בגולי ומצד הגilioot יש להם מעלה
וחשובות לעומת פירות השנה
ה חמישית, אבל יש בהם מידקה
והגבלה, שנאכלים בירושלים דוקא כו', שהיא
מקום קדוש, מה-שאיין-בן פירות
השנה החמשית, אף שאין
בקום קדושה בגליים והם פירות
חולין. הרי זה למעלה ממדידה
והגבלה, שנאכלים בכל
נקום ואפילו בטומאה, וכמו
שכתוב⁴⁹ על הקדש ברוך הוא
השווין אתם בתוך טומאתם כי
בחיותו ביל גובל אמרית, גם הטומאה
לא מתחילה עליון.
(ז) אמנים אף שגדלה מעלה
עבדות השנה החמשית,
שהוננה הוא המשחת אלוקות בתוך
הדברים הגשמיים, כמו בדור
בארכיות, מבל-מקום צריכה
להיות תחליה בתור הקדשה והכנה
לה, העבודה ד"בשנה
הריבית גו' קדש הילולים
שהוננה הוא עבודה וחונית
לה", שוננה הוא עבודה
בקדשו עצמה, כי אם יתחייב
מיד באקלת פירות של
קדיות כו', שאין בהם קדושה,
הרי עליול הוא שהגם
שרואה הוספה התבואה,
מבל-מקום) לא יודה על זה
לה" כו' וחותר לו ההכרה שהכל
בא מקודש-ברוק-הוא. ובדוגמת
מה שאסור לאכול קודם
התפללה⁵⁰ כי לפני התפללה שפועלת
התקששות והתקבשות אל הקודש
ברוק-הוא, אין בכוחו של האדם
להעלות את הגשמיota לקדושה,

ביאור בדרך אפשר

התורה היא חובה מזאורייתא מן התורה, אין זה מגייע למעלה
לימוד התורה עצמה שהוא יותר מברכת התורה, שמלמד
תורה דוקא בנגד כולם⁴⁷ ויש לו מעלה והשבות לגב כל המזות.
אבל לא דרך גיסא, מצד שני, במלמד תורה ייש מדירה
והגבלה, דהיינו שאין לה
שימעור לא למעלה ולא
למעלה, בימוד התורה אין שיור
גיסא, במלמד תורה יש מדירה והגבלה, דהיינו
וכמות שנחשבת גדולה ביותר, מעלה
לפקסימום הנדרש ואין שיור וכמות
קטנה ביותר, פחות מהמינimum הנדרש,
וזעד שאפשר לצאת ידי חובה בפסקוק אחד שחרית
ופסקוק אחד ערבית⁴⁸, הרי ישנו שיור של פסקוק
במקרים מסוימים בפסקוק אחד
כו'. מה-שאיין-בן ברפת התורה אין בה
בלימוד פסקוק אחד בלבד מפסקוק
שייעורים, וכמו שאין שיור ב"תחלות ישראל",
הتورה שחרית בכור ופסקוק
שענין זה יכול להיות על-ידי פאה פיבות, פיכה
אחד ערבית⁴⁸ בערך, הרי ישנו
אחד או חצי פיכה, ועד אפילו לרמז בעומא,
שלאותו של דבר יש שיור מינימלי
ובכלבר שעלי-יריה נעהה הhilול להקדושים
שי אפשר לפחות ממנו. מה-
שאיין-בן ברפת התורה אין
לקוץו של יוד', שאות יוד', עם היotta נקודה
בה שייעורים והגבלות מכל סוג
בלבד, הרי יש בה הגבלה שהיא בציוו
שהוא, וכמו שאין שיור ב"תחלות ישראל", השבחים
נקודה על-כל-פנים, עם עוקץ למעלה ועוקץ
למעלה, מה-שאיין-בן קוץו של יוד' אין בו
לקודש-ברוק-הוא שענין זה יכול
לבדידות ושיעורים כלל. ונמצא, שהחילוק בין
להיות על-ידי פאה פיבות,
מספר מילים פיכה אחת מילה
אחד או חצי פיכה חצי מילה,
השנה החמשית, שפירות השנה הריבית לפירות
זעד אפילו לרמז בעומא,
השנה החמשית, שפירות השנה הריבית הם
ובכלבר שעלי-יריה נעהה
הhilol להקדושים-ברוק-הוא.
שנאכלים בירושלים דוקא כו', מה-שאיין-בן
ועל-דרך החילוק הבהיר שמיין
פירות השנה החמשית, אף שאין בהם קדושה
קדושים בבלדי, אבל יש בהם מידקה והגבלה,
קדישה בבלדי, ואין לה קיום
שנאכלים בכל מקום ואפילו בטומאה, וכמו
שמশכים לאורך ולחובך, הרי יש
בה הגבלה שהיא בציוו של
(ז) אמנים אף שגדלה מעלה עבוזת השנה
החמשית, מבל-מקום צריכה להיות
עוקץ למעלה ועוקץ למטה,
תחליה העבודה ד"בשנה הריבית גו' קדש
וזאם גם אותה יוד' יש בה שיור,
קדושים בבלדי, מה-שאיין-בן
קדירות של קידיות כו', הרי עלול הוא שהגם
האות אין בו קידירות
ושיעורים כלל ודי לו במשהו
על זה לה' כו'. ובדוגמת מה שאסור לאכול קודם התפללה⁵⁰. אלא שכלל זה

ס"א. - ראה לקו"ש שם הערכה 7.(47) פאה פ"א מ"א. (48) ראה הל' ת"ת לאדרה"ז פ"ג ס"ד. (49) אחרי טז, טז. (50) ראה לkur"ת צו ח, רע"א. ובכ"מ.

ובשנה החמישית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבאותו גו'

ביאור בדרך אפר

ב*היה פוך הסדר* והעכודה של השנה החמישית קודמת, בתוכנה ומעליה
 18 למכורה של השנה הרביעית, וכמו "ברכו בתורה תחלח", **שְׁבִילִי**
 19 זה לא ההנהה והקומה של ברכות התורה **אי-אפשר** אפילו **להתחיל**
 20 **לلمוד תורה** ("אפילו תורה אין לו"), **והינו, שְׁבִילִי**
 21 **שְׁאָכֵילת פִּירּוֹת גַּטְעָ רְבָעִי**
 22 **בירושלים** בקורסזה **תְּהִינָה**
 23 **רְבָעִי** כנדרש, ותפעל את פעולתה,
 24 **צְרִיךְ** האדם **לְהִיּוֹת מִלְכְּתָחָלָה**
 25 **בְּמַעַמֶּד** ומצב **שֶׁהָוָא מַזְכָּן**
 26 **לְצַאת מִירוּשָׁלָם לְכָל מִזְכָּן**,
 27 **ולְחַבְיאָה** את הקודשה גם אפילו
 28 **לְחוֹזֵן?** **אָרֶן**, **שָׂגָוָה גַּוְשִׁי**
 29 **הַעֲפָר** אלה טמא **וְאוֹרָה**
 30 **טָמָא**⁵, וכל זה **כִּרְדֵּל לְהַשְׁלָמָה**
 31 **את הַפְּנִינה הַעֲלִיוֹתָה** שכשילה
 32 **נִבְרָא** העולם **לְעַשּׂוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ**
 33 **דִּירָה בְּמַתְהוֹנוֹת**.
 34

ביאור בדרך אפר

כמובא בליקוטי תורה: "... שמה שהוא בחינת מברר בודאי שהוא עצמו
 1 כבר נתרבר בתקלית דהרי לא יכול לבור ולהעלות זולתו אם הוא עצמו עדיין
 2 לא נתרבר... וכך אסור לאכול קודם התפללה לפני השאכילה והוא עניין בירור
 3 הניצוצים שבמאכל ולהעלות המאכל... ואיך עלה המאכל והוא עצמו עדיין
 4 מקשור למטה כי אם עליידי התפללה
 5 שעת צלואה שעת קרבא והוא המשכת
 6 **הוּא רָק בְּנוֹגָע לְסִדר הַעֲבֹדָה בְּפָעוֹל**, **שְׁעָבוֹדָת**
 7 אלוקות בנפש עליידי ח"י ברכון ברוך
 8 אתה ה' כי או אחריך דוקא יוכל
 9 לאכול ולהעלות המאכל גם כן". **אָלָא**
 10 **שְׁפָל זֶה הוּא רָק בְּנוֹגָע לְסִדר** **הַסִּדר**, וכמו "ברכו בתורה תחלח", **שְׁבִילִי** זה
 11 **הַעֲבֹדָה בְּפָעוֹל**, **שְׁעָבוֹדָת** **אי-אפשר** **לְהַתְחִיל** **לְלִמּוֹד תורה** ("אפילו תורה
 12 **בְּשָׁנָה הַרְבִּיעִית** העכודה בעניין **אין לו**"), **והינו, שְׁבִילִי שְׁאָכֵילת פִּירּוֹת גַּטְעָ**
 13 **הַקְדּוּשָׁה**, בתורה ותפילה, **בָּאָה לְפָנֵי** **רְבָעִי בִּירֻשָׁלָם** תחיה **צְרִיךְ** **לְהִיּוֹת**
 14 **עֲבוֹדָת** **הַשָּׁנָה הַחְמִשִּׁית** **מִלְכְּתָחָלָה בְּמַעַמֶּד** ומצב **שֶׁהָוָא מַזְכָּן** **לְצַאת**
 15 **הַעֲכּוּדָה** בענייני העולם, גמלות הסדים
 16 **מִירוּשָׁלָם לְכָל מִזְכָּן**, גם **לְחוֹזֵן אָרֶן**, **שָׂגָוָה**
 17 **וְהַמְּטָרָה** של העכודה, **הָרִי זֶה**
 18 **הַעֲלִיוֹתָה לְעַשּׂוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ** דירה **בְּמַתְהוֹנוֹם**.

(5) שבת טו, ב. רמב"ם הל' טומאת מת רפי"א.

בדעתו להוסיף ולהתנו וליפותו איןו מקבל טומאה, אף אם אפשר
 10 להשתמש בו.
 11 מקשה הגמרא: **אי-טיביה ריש לקיש לרבי יוחנן**, ממשנה בכלים
 12 (מכ"ה מ"ט) **כל הפלים שניין להתקם וליפותם עודה**, **יוזרין לרבי**
 13 **קבלת טומאתן** – חול עליהם שם 'בל' המקובל טומאה, **במתקשה**
 14 בלבד, אם החליט בעל הבית להשתחם בהם כמו שחם, **ואין עלם**
 15 **מידי קבלת טומאתן**, ככלומר לאחר עליהם שם 'בל' המקובל
 16 טומאה, אין שם וזה מהבהיר **אלא בשינוי מצחה** – **שינויה** בעל הבית
 17 את הכללי על ידי מעשה בפועל, כגון **שיחתיחל להתקנו וליפותו**.
 18

המשך ביאור למסכת קידושין ליום שני עמ' א

מתרכת הגמרא, הטע נמי, **כל כמָה דְלָא קְמָא גַּיְפָא לְרָה** – כל זמן
 1 שלא בא הגט ליד האשה, בין שלא נעשה מעשה הגירושין אין
 2 הנtinyה לשילוח נחשבת אפילו כמעשה בטן, ודיבור זריבור הוא –
 3 יש כאן רק דיבור של מינוי השליח וDİBOR של ביטולו, ואתי דיבור
 4 הביטול ומבטל את דיבור ההמיוני, אבל בקידושין לאחר שלושים
 5 בחשבת נתינת הכסף כמעשה בטן, בין שעיל ידו הקידושין
 6 לאחר שלושים יום ללא מעשה נסוף, ואין דיבור האשה יכול
 7 לבטלו. מבואר בחולין (כה), שאין כל מכך טומאה אלא אם כן
 8 נגמרה מלאכתו, ודעת בעילו להשתמש בו כמו שהוא, אך אם
 9

המשך ביאור למסכת קידושין ליום רביעי עמ' ב

עדין לא נשמע שם לא יקיים אותם, לא יתברכו. **אָלָא לְרָבִי**
 1 **תְּנִינָא בְּן גַּמְלָאָל**, **לְפָה** **לִי** **לְפָרֵש** את שני הצדדים, הרוי מכלל זה
 2 **אתה שומע לאו**. משיבה הגמרא, **אי-טיביה**, **כִּיּוֹן שְׁפָלָא דְעַתָּה**
 3 **אָלָא** – היה אפשר להבין **שְׁאָם בְּחַקְמִי תְּלָכִי** **תְּלָכִי** **תְּחֹלָל** עליהם
 4 **בְּרָה**, **וְאָם בְּחַקְמִי תְּמָסָ' לֹא בְּרָה וְאָלָא קְלָלָה** – לא תחול
 5 **עליהם לא ברבה ולא קללה**, **קָא מְשֻׁטָּע לֹן** **שם** לא ילכו בחוקות
 6 **ה** **/** **יתקללו**.
 7 מקשה הגמרא: **בְּשָׁלָמָה לְרָבִי מַאוֹר**, **קיימו דְרָתִיב** שאמר ישעהו
 8 **לעם ישראל** (ישעהו יטה-ב) **'אָם הָאָבוֹ וְשָׁמְעָתָם וְגַ'** **טוב הָאָרֶץ**
 9

תאכלו, וגם אמר **'אָם תְּמָאָנו וּמְרִיתָם וְגַ'** **חֲרֵב תְּאָכְלוּ**, כיון
 10 שמקר שתלה ישעהו את הטובה בכך שישמשו לה, עדין לא
 11 נשמע שם לא ישמעו, לא יקבלו את הטובה. **אָלָא לְרָבִי תְּנִינָא בְּן**
 12 **גַּמְלָאָל**, **לְפָה** **לִי** – מדורע הוויזיר ישעהו ואתה, והרי מכלל
 13 לאו אותה שומע זו, משיבה הגמרא, **אי-טיביה**, **כִּיּוֹן שְׁפָלָא דְעַתָּה**
 14 **אָלָא**, שאם תאכלו, תקבלו טובה, **אָם תְּמָאָנו לֹא טֻבָּה וְאָרֶה** –
 15 לא תקבלו לא טובה אך גם לא רעה, **קָא מְשֻׁטָּע לֹן** **שם** לא ישמעו
 16 בקהל ה, ייונשו.
 17 מבררת הגמרא את פשט הפסוק: **מַא** – מה פירוש הקללה
 18